

A woman is shown from the chest down, wearing an elaborate historical-style dress. The dress features a fitted bodice in a light pink color with a subtle floral pattern, and voluminous, puffed sleeves in a white fabric with a similar pattern. The skirt is full and layered, with a darker pink or magenta hue. She is holding a closed, light-colored folding fan in her hands. She wears a pearl necklace and has her hair styled in an updo. The background is a soft, draped fabric in shades of pink and magenta.

Mary Baloghová

Druhá šanca na lásku

Mary Baloghová

Druhá šanca na lásku

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Mary Balogh: *Someone to Trust*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint
of Penguin Random House LLC, New York 2018,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

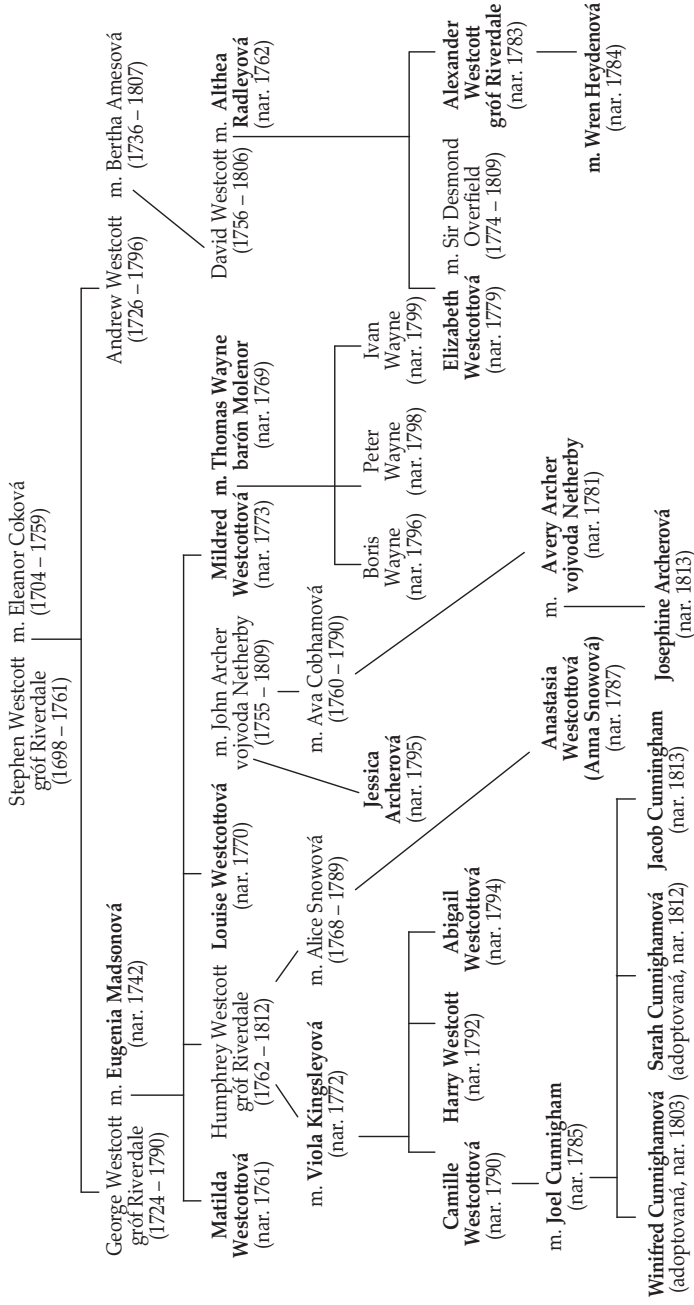
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English *SOMEONE TO TRUST*.
First published in the United States of America by Berkley,
an imprint of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2018 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2020
Cover Design © Juraj Šramko 2020
Cover Photo © Lee Avison / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2294-1

Rodina Westcottovcov

(Postavy z rodokmeňa, ktoré vystupujú v románe *Druhá šanca na lásku*, sú vyznačené tučným písmom.)

NIČ SA NEVYROVNÁ VIANOCIAM v rodinnom kruhu. Vtedy človek cíti, ako ho hreje pri srdci – a je mu tak trochu clivo. A možno naňho doľahne aj melanchólia.

Brambledean Court vo Wiltshire sa stal prvý raz po dlhých rokoch miestom takého stretnutia. Zišli sa tam všetci Westcottovci, počínajúc Eugeniou, sedemdesiatjedenročnou grófkou vdovou Riverdalovou, až po jej najmladšieho pravnuka Jacoba Cunninghama, trojmesačné dieťa bývalej Camille Westcottovej a jej manžela Joela. Všetkých tam pozval Alexander Westcott, terajší gróf Riverdale, hlava rodiny, so svojou manželkou Wren, s ktorou sa oženil len pred polrokom.

V tom dome vyše dvadsať rokov nikto nebýval, Alexander zdedil titul, no panstvo bolo dosť schátrané. Keď tam prišiel bývať, ešte väčšmi spustlo a okolitý park pôsobil smutno, zanedbane. Pre Alexandra to bola ťažká úloha, lebo bral svoje povinnosti vážne, no nemal peniaze, aby s tým niečo urobil. Ten problém sa vyriešil ženbou, lebo Wren bola nesmierne bohatá. Majetok, ktorý priniesla do manželstva, im umožnil napraviť dlhoročné škody, z jednej strany zreštaurovať a upraviť park, z druhej vrátiť blahobyt na gazdovstvá. Ale ani Rím nepostavili za deň, ako pri príchode poznamenala grófkou vdova. Ešte im zostávalo dosť roboty. Naozaj dosť. Ale aspoň bolo cítiť, že v dome niekto žije.

Prišlo aj zopár iných hostí, nielen Westcottovci s partnermi a deťmi. Z Bathu prišla pani Kingsleyová a z Dorsetshiru, jej syn a nevesta, reverend Michael a Mary Kings-

leyovci. To boli matka, brat a švagriná Violy, bývalej grófkы Riverdalovej, ktorá dvadsať rokov žila v manželstve s nebohým grófom, no po jeho smrti vysvitlo, že žili v bigamii a Viola de iure nebola jeho manželka. Nepríjemné odhalenie spôsobilo mnohé komplikácie, ale pre Violu sa všetko skončilo šťastne. Lebo práve v tento deň, na Štedrý večer, sa v dedinskom kostolíku vydala za Marcela Lamarra, markíza Dorchestera. Novomanželia teraz boli v Brambledeane, tak ako Dorchesterove osemnásťročné dvojčatá, syn a dcéra.

A bol tam aj Wrenin brat Colin Handrich, barón Hodges. Prvý raz po dvadsiatich šiestich rokoch prežíval skutočné rodinné Vianoce, a hoci ešte včera po srdečnom privítaní cítil rozpaky, teraz si to nesmierne vychutnával.

V dome zavládol ruch. Ráno sa konala svadba – patri-lo by sa dodať, že to bola nečakaná udalosť. Markíz k nim bez varovania zavítal včera večer – vytasil sa zvláštnym povolením na sobáš a naliehavo požiadal Violu o ruku, hoci len pár mesiacov predtým škandalózne zrušil ich zasnuby počas zasnubného večierka vo vlastnom dome. Ale to bol iný príbeh a Colin to nezažil na vlastné oči. Po svadbe sa konala svadobná hostina, ktorú pod Wreniným dohľadom napochytrou usporiadal Riverdalov už aj tak dosť vyťažžený personál.

Dnešné popoludnie bolo rozosmiate – smiech sa ozýval vo vyzdobenom dome, všade rozvoniavala čečina, imelo, brečtan a cezminá, trblietali sa zvončeky a mašličky, ako aj iné drobnosti, ktoré sa spájali so sviatkami. Nachádzali sa v salóne, na schodoch, v hale, v jedálni. Na čestnom mieste v strede salóna viselo zo stropu imelo, ktoré tam zavesili pod dohľadom lady Matildy Westcotovej, slobodnej najstaršej dcéry grófkы vdovy, a odkedy ním včera ozdobili salón, podchvíľou sa ozýval smiech a pískanie, keď pod ním bozkávali zrumenené mladé dá-

my. Dnes uložili do obrovského kozuba vo veľkej sále štedrovečerné poleno a chystali sa ho večer zapáliť.

Hostia zatiaľ chodili hore-dolu, bozkávali sa, červenali, z kuchyne sa niesli lahodné vône vianočného pudingu, medovníkov, plnených košíčkov a šunky, ako aj iných dobrôt, až sa všetkým zbíehali slinky.

A stále žasli, že vonku sneží, ten sneh ich priťahoval ku každému dostupnému oknu oveľa častejšie, než bolo treba, aby sa uistili, že neprestalo snežiť a sneh sa netopí rovnako rýchlo, ako padá. Chystalo sa snežiť už niekoľko dní a konečne dnes počas svadby začal naozaj padať sneh. Odvtedy sa neprestal sypať a teraz ho už musí byť aj po kolená.

V Anglicku bol sneh vzácny, najmä na Vianoce. Celé popoludnie si to opakovali jeden druhému.

Dnes večer prišli po príjazdovej ceste koledníci z dediny, aby im zaspievali. V kozube zapálili štedrovečerné poleno, a keď koledníci napriek očakávaniam vošli dnu, kričali, dupotali čizmami, vytriasali šály, plieskali rukavicami a šúchali si červené nosy, takže ich mali ešte červenšie, napokon stíchli a obzerali sa dookola po rodine a priateľoch, ktorí sa zišli vo veľkej sále, aby si ich vypočuli.

Spievali pol hodiny a poslucháči nielen počúvali, ale občas sa aj pridali. Grófká vdova a pani Kingsleyová sedeli na ozdobne vyrezávaných čalúnených stoličkách pri kozube, aby si vychutnali teplo horiaceho, pukajúceho polena. Sále to skôr dodalo veselosť než teplo, ale všetci radi postáli, až kým koledníci nevyčerpali celý repertoár, a zatlieskali im. Alexander predniesol krátky príhovor, zaželal všetkým veľa šťastia a zdravia. Potom sa premávali hore-dolu, družne sa zhovárali a veselo sa smiali, a keď lokaji priniesli varené korenisté víno a podnosy s teplými plnenými košíčkami, ponúkli najprv koledníkov, potom aj hostí.

Colin na chvíľu zostal sám uprostred toho ruchu a vychutnával si srdečnú slávnostnú atmosféru. Pokiaľ videl, v tej šťastnej spoločnosti nezaznel jediný disharmonický tón – ak nebral do úvahy netrpezlivé odmietanie grófkyni vdovy, keď jej lady Matilda chcela prehodiť cez pleciah teplú štôlu.

Takto by mala vyzeráť rodina.

Takto by mali vyzeráť Vianoce.

Samozrejme, bol to ideál dokonalosti a ideály sa často nedajú dosiahnuť, a aj keď sa dosiahnu, dlho nevydržia. Život nemôže byť neskakane šťastný ani v úzko spätnej rodine, ako je táto. Ale niekedy nastanú šťastné chvíle a toto je určite jedna z nich. Zaslúži si, aby si ju vychutnali.

Závidel im.

Usmial sa na tri mladé dámy na druhej strane sály, hlavy mali dokopy a smiali sa, ukradomky naňho pokukovali. Neprekvapilo ho to. Nebol prehnane namyslený, no bol mladý, slobodný muž, ktorý mal nielen titul, ale aj majetok. A tu v Brambledeane bol nedostatok slobodných džentlmenov okolo dvadsiatky. Vlastne popri kapitánovi Harrym Westcottovi, Violinom synovi, ktorý pred dvoma dňami prišiel z Pyrenejského polostrova – takisto nečakane –, aby zverboval nejakých mužov do svojho oddielu, tu bol jediný slobodný muž. Nanešťastie pre spomínané tri dámy kapitán bol jednej z nich bratom, druhej bratancom. Iba lady Estelle Lamarrová, dcéra markíza Dorchestera, nebola jeho pokrvnou príbuznou, hoci dnes ráno sa z nej stala jeho nevlastná sestra.

Keď videli, ako sa na ne Colin usmieva, sklonili hlavy a v tom hluku počul, že jedna z nich sa chichoce. Ale prečo by sa na ne nedíval a netešil sa z toho, čo vidí? Ich pozornosť mu lichočila. Všetky vynikali krásou, každá inak ladenou, boli mladšie než on, a pokiaľ vedel, nezadané. A samá dobrá partia. Dokonca aj Abigail Westcottová,

dcéra Violy a nebohého grófa Riverdala, ktorú pred takmer tromi rokmi označili za nemanželskú dcéru, keď vyšla najavo hrozná pravda, že jej otec a mama žili v bigamii. Colinovi ani zamak neprekážalo, že na jej mene je biľag. Lady Jessica Archerová bola nevlastná sestra vojvodu Netherbyho a dcéra nebohého vojvodu a jeho druhej manželky.

Za tých šesť mesiacov, odkedy sa Wren vydala za Alexandra, mal čo robiť, aby sa vyznal v zložitých rodinných vzťahoch, ale veril, že ich konečne pochopil, aj pokiaľ išlo o nevlastné sestry.

Už chcel vykročiť cez sálu a spýtať sa troch mladých dám, ako sa im páčili koledy, no vtedy za ním prišla sestra a podala mu pohár vareného vína.

„Pre to sneženie tu dnes budeš musieť prenocovať, Colin,“ povedala spokojne.

„Ale už máš dosť plný dom, Roe,“ namietol, hoci vedel, že dnes sa naozaj nemôže vydať na cestu domov, ba ani zajtra to nebude možné. Jeho dom sa nazýval Withington House a bol len pätnásť kilometrov od Brambledeanu, žil tam od leta. Patril Wren, no s radosťou sa tam nasťahoval, keď mu to ponúkla, nechcelo sa mu zostať v Londýne, kde žil posledných päť rokov.

„Roe,“ zopakovala ticho, nežne. Keď sa narodila, pokrstili ju Rowena. Colin jej v detstve hovoril Roe a ešte aj teraz ju tak oslovoval, hoci si oficiálne zmenila meno na Wren. „Zvládneme o jedného hosťa viac, všetkých to poteší. Najmä mňa. Neboli tie koledy krásne?“

„Nádherné,“ súhlasil, hoci speváci neboli až takí muzikálni, skôr zanietení.

„A tá svadba dnes ráno, to bol zážitok,“ šťastne si vzdychla. „Aj svadobná hostina. A k tomu sneh a ozdoby... jednoducho všetko. Zažil si niekedy šťastnejší deň?“

Tváril sa, akoby o tom uvažoval, zdvihol oči k vysoké-

mu stropu a ukazovákom si poklopkával po brade. Potom prst zdvihol. „Veru áno,“ vyhlásil. „Bol to ten deň, keď ma Alexander navštívil v Londýne a dozvedel som sa, že žiješ, a potom som šiel s ním a stretol som sa s tebou po takmer dvadsiatich rokoch.“

„Ach, áno.“ Žiarivo sa naňho usmiala, pri tej spomienke sa jej rozsvietili oči. „Veru áno, Colin, máš pravdu. Keď som na teba pozrela, vyslovil si moje meno a uvedomila som si, že ty si ten chlapec so strapatou šticou, ktorého som si pamätala... To bol naozaj nezabudnuteľný deň.“

Keď mal Colin šesť rokov, povedali mu, že jeho desaťročná sestrička Rowena zomrela krátko po tom, čo ju ich teta vzala z Roxingley, údajne aby s ňou zašla za felčiarom a poradila sa s ním, čo sa dá robiť s plameňom, ktorý jej pokrýval jednu stranu tváre. V skutočnosti nešla za nijakým felčiarom a Rowena nezomrela. Teta Megan ju vzala z domu, kde ju držali osamote a často zamknutú v izbe, aby ju nikto nevidel. Teta Megan sa krátko nato vydala za Reginalda Heydena, bohatého džentlmena, s ktorým sa poznala, a spolu si Rowenu Handrichovú adoptovali, premenovali ju na Wren Heydenovú a vychovali ju ako vlastnú dcéru. Colin veľmi smútil za milovanou sestrou, s ktorou sa rád hrával. Pravdu sa dozvedel až tento rok, keď ho Alexander krátko po svadbe navštívil.

Wren bola napriek červenému fľaku na ľavej strane tváre krásna. A teraz bola ešte krajšia. Alexander nestrácal čas, nezaháľal a už čakali spolu dieťa.

„Prežíval si v detstve šťastné Vianoce, Colin?“ Roztúžene mu hľadela do očí.

Vyrástol ako člen rodiny – mal matku, otca, staršieho brata a tri staršie sestry. Roxingley Park bol veľké panstvo, kde bolo vždy dosť dobrých vecí. Materiálnych ve-

cí. Jeho otec bol bohatý, tak ako teraz Colin. Vianoce prichádzali a odchádzali aj po údajnej smrti Roweny, jeho najmladšej sestry, a skutočnej smrti brata Justina o deväť rokov. Ale nepamätal si ich ako srdečné rodinné sviatky. Nie takéto, ani zďaleka.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa. „Zrazu pôsobíš akosi melancholicky. Teta Megan a strýko Reggie sa vždy postarali, aby sme všetci spolu prežili krásne Vianoce. Samozrejme, nie takéto. Boli sme len sami traja, ale aj tak to boli vždy úžasné sviatky, plné lásky. Budeš mať lepší život, Colin, určite. A dnes tu prenocuješ. Zostaneš tu aj zajtra a pravdepodobne aj na druhý sviatok vianočný. Vtedy sa bude konať večierok, hoci – možno sa niektorým pozvaným nepodarí prísť. Toto budú najkrajšie Vianoce v mojom živote. Už som sa rozhodla a nechcem počuť nie! Vlastne už teraz sú najkrajšie, hoci by som bola rada, keby sa ich dožili aj teta Megan a strýko Reggie. Páčili by sa ti a ty by si sa páčil im.“

Už otváral ústa, že čosi povie, ale Alexander stojaci pri stole s občerstvením zachytil jej pohľad, ospravedlnila sa a išla rozdať koledníkom poháre s vareným vínom.

Colin sa znova poobzeral po sále, ovládol ho hrejivý pocit šťastia – aj nádych melanchólie pri spomienke na svoju rozvrátenú rodinu. A možno mu prišlo ľúto, že hoci teraz je barónom Hodgesom a hlavou rodiny, a hoci má dvadsaťšesť rokov a už sa nemôže vyhovárať, že je len chlapec, neurobil nič, aby zvolal ostatných členov rodiny – teda matku, tri sestry, ich manželov a deti. Naposledy bol v Roxingley, keď mal osemnásť rokov a prišiel na otcov pohreb. Neurobil nič, aby si založil vlastnú rodinu ako táto. Westcottovci prežili v posledných rokoch veľa ťažkostí a bezpochyby aj predtým. Život je už taký. Ale ťažkosti akoby skôr posilnili, než oslabili putá, ktoré ich viazali.

V rodine Handrichovcov to tak nebolo.

Dalo by sa urobiť čosi také? Bolo by to možné? Skúsi to? Je pripravený spraviť v živote niečo pozitívne, nielen dať sa unášať deň za dňom a viac-menej sa skrývať pred tou ťažkou úlohou? Pohľad mu znova padol na skupinku na druhej strane sály. K mladým dámam sa pripojili traja školáci, synovia lorda a lady Molenorovej. Winifred Cunninghamová, Abigailina malá neter, stála pri nich spolu s dvoma mladšími koledníkmi. Všetci sa veselo zhovárali, smiali a správali sa, akoby tento Štedrý večer bol najšťastnejší deň – a aj bol.

Colin mal zrazu pocit, akoby bol o sto rokov starší než najstarší z nich.

„Na čo myslíte?“ ozval sa zblízka hlas a Colin sa obrátil. Ach, lady Overfieldová.

Stačilo na ňu pozrieť a hneď mal lepšiu náladu a úsmev na tvári. Páčila sa mu a obdivoval ju viac ako iné svoje známe, možno viac než kohokoľvek. Postavil si ju na piedestál vysoko nad iných smrteľníkov. Možno by sa do nej aj zaľúbil, keby mu bola vekovo blízka alebo mladšia. Hoci aj vtedy by to bolo neúčtivé. Preňho stelesňovala ideál ženskosti.

Bola to Alexandrova staršia sestra, Wrenina švagriná, krásavica. Veľmi dobre si uvedomoval, že iní by s ním možno nesúhlasili. Svetlé vlasy, štíhla postava, prívetivá tvár – no, tá možno nie je až taká očarujúca, ale život ho naučil, že krásu treba hľadať pod povrchom. Lady Overfieldová bola možno najkrajšia žena, akú kedy stretol. Vyžaroval z nej neotrasiteľný pokoj a v očiach jej iskrili ohníčky. Ale ona to pred ľuďmi neskrývala, skôr im to ponúkala. Nepriťahovala pozornosť na seba, venovala ju iným. Správala sa ako najlepšia priateľka a ľudia sa pri nej cítili príjemne, lebo ich vždy počúvala, nikdy nikoho neodsudzovala a vždy vycítili, že si ich váži. Bola to Wre-

nina prvá priateľka v živote – Wren vtedy mala takmer tridsať rokov – a aj pri nej zostala. Colin by ju mal rád už len z toho dôvodu.

Páčila sa mu, odkedy znovuobjavil svoju sestru, ale odvčera si ju mimoriadne obľúbil. Zmocnili sa ho mierne rozpaky, keď sa ocitol medzi členmi tejto súdržnej rodiny, hoci všetci ho privítali. No lady Overfieldová mu venovala zvláštnu pozornosť. Celý večer sa s ním rozprávala zo svojho sedadla pod oknom v miestnosti, kde sa všetci zišli, vyberala témy, o ktorých by sa normálne nezhováral so ženou, a vravela len toľko, aby sa to dalo považovať za rozhovor. Zakrátko sa uvoľnil. Cítil sa poctený, veď jej musí pripadať ako neohrabaný chlapec. Odhadoval, že môže mať okolo tridsaťpäť rokov, no, on mal dvadsaťšesť...

Nevedel, ako dlho bola vdova, ale musela byť dosť mladá, keď stratila manžela, chudera. A bezdetná. Žila so svojou matkou pani Westcottovou v bývalom Alexandrovom dome v Kente.

Čosi sa ho spýtala.

„Rozhodoval som sa,“ kývol na skupinku mladých ľudí, „s ktorou z tých troch dám sa mám oženiť.“

Najprv ju to ohromilo, potom sa zasmiala spolu s ním a pozrela na druhú stranu miestnosti.

„Vážne?“ spýtala sa. „Ale nepočuli ste, lord Hodges, že keď človek pozerá v plnej miestnosti na osobu, ktorá mu je súdená ako životná láska, necíti nijaké pochybnosti? Ak vidíte tri možné kandidátky na manželku, je vysoko pravdepodobné, že ani jedna nie je tá pravá.“

„Ach jaj, ste si tým istá?“

„No, nie celkom,“ priznala. „Všetky sú pozoruhodne pekné, však? Musím vám zatlieskať, máte dobrý vkus. A všimla som si, že nie sú k vášmu šarmu ľahostajné. Už odvčera na vás ukradomky pokukujú a chichocú sa – as-

poň Abby a Jessica. Estelle prišla až dnes po svadbe, no zdá sa, že aj na ňu ste zapôsobili. Ale hľadáte manželku, lord Hodges?”

„Nie,“ povedal po krátkom zaváhaní. „Nie naozaj, ale zdá sa mi, že by som si ju mal hľadať. Niekedy. Možno čoskoro – alebo až o pár rokov. Zdá sa vám to rozumná odpoveď?”

„Obdivuhodná,“ znova sa zasmiala. „Predpokladám, že keď si ju naozaj začnete hľadať, mladé dámy a ich mamičky budú uchvátené. Isto viete, že ste jeden z najžiaducejších slobodných mladých mužov v Anglicku a lahodíte oku. Mimochodom, Wren je celá bez seba od radosti, že tu prenocujete. Včera bola sklamaná, keď ste sa rozhodli, že sa vrátite domov.“

„Mám dojem, že vonku stále sneží, lady Overfieldová,“ poznamenal. „Keby som sa pokúšal ísť domov a niekto by ma šiel hľadať, možno by videl akurát moje obočie nad snehovou pokrývkou. Zrejme som tu uviazol na niekoľko dní.“

„Vždy lepšie tu než tam, aj keby ste sa dostali domov,“ usúdila. „Boli by ste na Vianoce celkom sám. Už pri tej predstave mi je do plaču. Mohli by ste mi hovoriť Elizabeth? Alebo Lizzie? Koniec koncov môj brat je ženatý s vašou sestrou, sme v rodine, nie? Smiem vám hovoriť Colin?”

„Áno, prosím vás, Elizabeth,“ hoci bol v rozpakoch, keď vyslovil jej meno. Aká trúfalosť! Ale sama to navrhla a dala mu najavo, že ho prijíma priaznivo.

Ukázalo sa, že sú to ozaj šťastné Vianoce – a to ešte nie je ani prvý sviatok vianočný. Ako by ho mohol chytať smútok?

„Mali by ste byť veľmi vďačný za ten sneh,“ vyhlásila. „Aspoň nemusíte stráviť predpoludnie na cestách. Vianočné ráno mám veľmi rada, je to možno moje najobľú-

benejšie ráno v roku. A nie je úžasné, že máme biele Vianoce? Tuším to dnes už zopár ráz zaznelo, ale nespomínam si, kedy sa to stalo naposledy. Nie je to len taký poprašok pre radosť detí, je to ozajstná záľaha snehu. Stavím sa, že zajtra zrazu vyrastie nielen celá armáda snehulíakov, ale aj snehových anjelov. A deti sa budú guľovať a sánkovať – v prístrešku pre koče sú podľa všetkého veľké staré sane. Dá sa na nich spúšťať z kopca. A sú tam aj menšie sánky, podľa Alexa patria do múzea, ale bezpochyby poslúžia svojmu účelu ako nové. Máme tu dokonca aj kopec, hoci nie veľmi vysoký, no postačí. Neol'utujete, že ste zostali.“

„Možno dám prednosť tradičnejším Vianociam v pohodlnom kresle pri kozube, budem jesť vianočné dobroty, popíjať varené víno a podriemkavať.“

Znova naňho ohromene pozrela. „Ach, nemôžete byť taký pecivál.“ Všimla si, ako sa mu zaiskrilo v očiach. „Boli by ste na smiech. Vyhnali by vás z Brambledeanu v nemilosti, nikdy viac by vás nepustili dnu, aj keď ste Wrenin brat.“

„Znamená to, že by sa za mňa nechcela vydať ani jedna z vašich mladých príbuzných?“ spýtal sa.

„Presne tak,“ uistila ho, „ani ja.“

„Ach!“ Priložil si ruku na srdce. „To by mi zlomilo srdce.“

„Nepoľutovala by som vás,“ vyhlásila, „ani keby ste za mnou prišli s úlomkami srdca v ruke.“

„Kruté!“ Vzdychol si. „Tak asi mi iné nezostáva, len zajtra vyjsť von, urobiť zopár snehových anjelov a hodiť niekoľko guľí, podľa možnosti do vás. Varujem vás, v škol'skom kriketovom mužstve som patrila medzi hviezdnych nadhadzovačov.“

„Aký skromný,“ poznamenala. „Nehovoriac o galantnosti. Ale vidím, že dvaja lokaji zapalujú koledníkom lampáše. Chystajú sa odísť. Vyprevadíme ich?“

Chytila ho pod pazuchu, nastavil jej lakeť a pridali sa k ľuďom pri dverách. Bolo tam hlučno, lebo všetci znova ďakovali koledníkom a želali si navzájom šťastné a veselé Vianoce.

Naozaj som šťastný, premýšľal Colin. Patrí do tohto všetkého. Prijali ho ako člena westcottovskej rodiny, hoci nie je pokrvný príbuzný. Lady Overfieldová – Elizabeth – povedala, že sú v rodine. Žartovala a smiala sa s ním. Ešte vždy ho držala pod pazuchu. Nevedel si predstaviť väčšie šťastie.

Môže sa tešiť na zajtrajšiu guľovačku a sánkovanie.

A na darčeky.

Aj na hus s plnkou a vianočný puding.

Áno, mal dobrý pocit z toho, že k nim patrí.

K rodine, ktorá v skutočnosti nie je jeho.

2

ELIZABETH OVERFIELDOVÁ v posledných dňoch bojovala s melanchóliou a veľmi sa ju usilovala potlačiť. Toto určite budú najšťastnejšie Vianoce. Trávi ich s matkou, bratom, so švagrinou a s celým westcottovským klanom. Radleyovci z matkinej strany rodiny by boli takisto prišli, keby už nemali niečo dohodnuté, ale súhlasili, že prídu budúci rok.

Priam zázrak, že v Brambledeane sa zišli všetci Westcottovci! Veľký škandál spred dva a pol roka ich mohol rozdeliť na nahnevané, zatrpknuté strany, no prebehlo to inak. Rodinu to skôr posilnilo, držali spolu. Bývalá grófica Riverdalová Viola, ktorá prišla o titul, sa dnes ráno vydala. Jej tri deti, oficiálne nelegitímne, sem takisto prišli. Aj Anna, vojvodkyňa Netherbyová, jediné legitímne dieťa nebohého grófa. Nikto z nich necítil nenávisť

k Elizabethinmu bratovi Alexovi, ktorý zdedil Riverdalov titul.

Načo by teraz bol smútok? Nemalo by to logiku.

Keď koledníci dospievali, Elizabeth sa poobzerala po sále a usilovala sa cítiť šťastie, aké očividne cítili ostatní. Potom jej pohľad padol na lorda Hodgesa, v tej chvíli stál sám, na tvári mal clivý, takmer zachmúrený výraz. A pichlo ju pri srdci tak ako včera, keď vycítila, že je medzi neznámymi ľuďmi nesvoj. Vzala ho pod svoje krídla a potom ju nečakane očaril jeho šarm, usmievavé modré oči, vysoká, štíhla, mladistvá postava, blond vlasy a príťažlivý výzor.

Keď sa s ním v ten večer dve hodiny rozprávala, spôsobilo jej to veľké potešenie, ale nepomohlo jej to potlačiť smútok. Lebo túžila byť znova mladá, ako je on teraz, plná vitality ako kedysi, kým z nej veselosť nevysal čas a ťažké manželstvo.

Možno by bolo najmúdrejšie, keby sa mu dnes večer vyhýbala. Nechce mu predsa dávať najavo nejaké nežné pocity, no nie? To by bolo dosť trápne. Napriek tomu k nemu pristúpila a odmenil ju srdečným úsmevom a zmyslom pre humor. Ale tušila, že sa cíti osamelo, tak ako ona včera večer. Koniec koncov toto nie je jeho rodina. K nemu patrí iba Wren.

Za takýchto okolností, keď je človek obklopený priateľmi, v jej prípade rodinou, môže cítiť osamelosť, najmä ak medzi nimi nie je ten niekto konkrétny, životná láska, o ktorej hovorila pred chvíľou. Kedysi si myslela, že našla toho pravého. Aj sa zaňho vydala. Ale ukázalo sa, že hoci Desmond Overfield to popieral, v skutočnosti mal radšej alkohol než ju a jej láska k nemu zomrela, prv než zomrel naozaj. Alebo možno nikdy nezomrela. Môže láska zomrieť, ak je ozajstná?

Dnes sa cítila ešte osamelejšia, Viola sa ráno vydala za

markíza Dorchestera! Elizabeth verila, že ich manželstvo bude šťastné, hoci nič v tomto živote nie je isté.

Samozrejme, lord Hodges – Colin – bol v inej situácii. Stále je veľmi mladý, má len okolo dvadsaťpäť rokov, odhadovala. Pozorovala ho, ako potriasa ruky koledníkom, chváli ich pesničky a želá im, aby sa šťastne vrátili domov v tom snehu. Nejaká mladá dáma bude naozaj šťastná, keď sa skutočne rozhodne oženiť. Zrazu sa cítila ako žena v strednom veku, aj keď nie stará. Bola vôbec niekedy taká mladá ako tie tri dievčatá, o ktorých sa pred pár minútami žartom vyjadril, že sa s niektorou z nich oženiť, a ktoré rozpačito pokukovali po mladých džentlmenoch? Bola aj ona plná života, nádeje a šťastia? Samozrejme, že áno.

„Naozaj krásny deň,“ poznamenala Anna vedľa nej. „Myslíš, že zajtra nastane rozčarovanie, Elizabeth?“

„Keď sa môžeme tešiť, že budeme dávať a prijímať darčeky, budeme jesť husacinu a pôjdeme do kostola?“ spýtala sa Elizabeth. „A sneh nás bude lákať von? To asi nie...“

Avery, vojvoda Netherby, Annin manžel, si vzdychol a striasol sa. „Dúfam, že nás nechcete nútiť, aby sme išli von vystrájať, Elizabeth?“ spýtal sa.

„Ale veru chce,“ uistil ho Colin. „Vyhrážala sa, že ma dá natrvalo vyhostiť z Brambledeanu, ak budem trvať na tom, že si zdiernem pri kozube, ako sa patrí na civilizovaného džentlmena v prvý sviatok vianočný. A má tú moc, Netherby, je to Riverdalova sestra.“

Elizabeth sa usmiala na jeho žartovaní.

Avery zdvihol lorňon k oku a skúmal ju cez sklo s bolestným výrazom. Veselo naňho žmurkla a všetci znova upriamili pozornosť na odchod koledníkov. Chlapci vyšli von na odmetené schody a spadli do hlbokého bieleho snehu. Šály si omotali okolo krku, stiahli čiapky na uši

a zdvihli lampáše do výšky. A kým všetci ďakovali a znova si želali šťastné a veselé sviatky, do haly prenikal mrazivý vzduch aj trochu snehu.

„Keďže ešte vždy zostalo dosť vareného vína,“ ozval sa Alex zvýšeným hlasom, keď sa dvere zatvorili za odchádzajúcimi dedinčanmi, „a keďže naposledy sme si pripili na zdravie a šťastie markíza a markízy Dorchesterovcov, navrhujem, aby sme si pripili znova, až potom sa pobeříeme spať. Wren, kde si? Ja budem nalievať a ty môžeš rozdávať poháre, dobre?“

Viola, kedysi grófka Riverdalová, teraz Viola Lamarrová, markíza Dorchesterová, vyzerala pozoruhodne šťastná. Žiarila, ako sa na nevestu patrí. A markíz na ňu hľadel takými svietiacimi tmavými očami, až to Elizabeth vyrazilo dych a... žiarila?

Ale nie, to nie, nikdy by Virole neupierala šťastie. Možno len trochu závidela. A cítila sa osamelo.

V rodine za posledných pár rokov uzavreli početné manželstvá, počínajúc Anniným vydajom za Averyho. Krátko potom, ako Anna prišla do Londýna zo sirotinca, kde vyrástla a netušila, že je dcéra grófa Riverdala – legitímna dcéra –, istý čas žila s Elizabeth. Tá jej pomáhala privyknuť si na nový život, aby sa necítila zmätená, osamelá. Na ich svadbe boli len Elizabeth a Averyho tajomník ako svedkovia. Potom sa Camille, Violina staršia dcéra, v Bathe vydala za Joela Cunninghama a Alex sa v Londýne oženil s Wren. A teraz sa Viola ako štyridsaťročná vydala tu v Brambledeane za markíza. Keby to mala Elizabeth posúdiť zvonka, tie štyri svadby mali jedno spoločné. Všetko to boli svadby z lásky. Všetci mali nádej, že budú aj v budúcnosti šťastní.

„Dámy?“ ozval sa Colin. Šiel s Wren k nádobe s vareným vínom a vrátil sa s pohárom v každej ruke, jedným pre Elizabeth, druhým pre Annu. „Ale ešte nepite,